

könnyek közt kísért a halottak csendes hazájába, — tisztitársai soká fogják elfelejthetni s emlékét hiszem hogy örökre megörzendik. Áldás a korán elhunyt hamvaira! Aludja csendesen, örök békében hosszú álmát!!

Alig hogy a kis-babothiak hű tanítójukat siratva eltemették, kellett a csikrándi evang. gyülekezetnek lelkipáéztortól t. Hencz János úrtól megválnia, ki 40 és néhány évig evangyéliumi szelidséggel párosult felvilágosított mély belátás észszel hűséget tanusító szorgalommal vezette kisdud nyáját. Őt, a györmegyei lelkészi-kar nestorát, a hetven éveket meghaladott ősz férfit nem a halál szoritotta le hivataláról, hanem testi gyengélkedése, mely miatt élte estvését nyugalomba akarja tölteni. Ő, a hű testvér, ki tőlünk testvéreitől, oly érzékeny szavakban tolmácsolt levélben vett bucsut: legyen boldog családi körében s nyuljon még élte nappala hosszura, oly hosszura, hogy megláthassa azt a kort, melyről azt mondja a költő „buzgó imádság epe-dez százezerek ajakán.“ S ő, ki nekünk oly bensőséggel megigérte, hogy emlékünket megtartja, mennyivel inkább tehetjük mi is neki azt az ígéretet, hogy emléke tartós, maradandó lesz kebleinkben.

Csákvánd nem akart soká árvaságban, pásztor nélkül maradni; sietett, a köréből csendes magányi körbe távozott lelkésze helyébe egy másikat, egy fiatal választani. S e választás t. Heteyei Mór, fel-péczi káplán urat érte, a kit hivatalába nt. Karsay Sándor esperes úr, egész ünnepélyességgel, sept. hó közepe táján be is iktatott.

A fel-péci káplánság, mely t. Heteyei Mórnak eltávazása által üresedésbe jött t. Fadgyas János úr által töltetett be, ki helyét már el is foglalta.

A csikvándi lelkész úr lemondását követte a györszemerei lelkésznek t. Kiss János lemondása. Ő is jobbnak vélvén helyét egy nyugalmasabbal cserélni fel t. i. a csendes és békés családérettel. Mi, neki is, mint hű testvérnek csak jót, boldogságot és áldást kívánunk! Legyenek neki sok édes órái, több megelégedett éveit mint eddig voltak!!

Szemere tehát üresedésben van s ki által töltetik az majd be: nem tudatik. Csak szerencsét kívánok a választáshoz és a választandónak!

Most azonban, szives engedelmével, a nt. szerk. úrnak egy esetet írok le, mely a mult nyár folytán saját gyülekezetben történt. A Kis-B. . . . faluban csak egy prot. család lakik, a kis-B. . . . i hegységben pedig majdnem háromszáz lélek. De a falunak ügyei egészen külön elöljáróság által kezeltetnek, mint a hegységéi. Van tehát a falunak és a hegységnek is magán temetője, mert a hegység a falutól meglehető távolságra van.

A mult nyáron, a fentemlített faluban lakó prot. család egyik tagja meghalt. Egész bizodalommal bejelentették ezt a helybeli róm. kath. plébánusnak, kiharangoztatás és a falu temetőjébe való eltemettetés megengedése végett; annyival is inkább, minthogy a nem rég öntetett harangok

árába a jelenlegi plébános, mint hallám, a prot. családot, a kivetéskor a fizetésre felszólította, és minthogy tovább a prot. család boldogult elődei mind a falu temetőjében nyugszanak. De a fiatal buzgó plébános, a 19-ik század e felvilágosult és civilizált fia: mind a kiharangoztatást, mind a falu temetőjében való eltemettetést kereken megtagadta, s nem engedte meg azt a kath.ok hamvai mellett pihenni, ki élteben kath. atyafiak szomszédságában lakott!

Ime tehát ebből az esetből is láthatják t. Palásthy és Lonkai urak, mily nagy ami szabadságunk e hazában, a melynek törvényei között a protestansoknak egyenlő szabadság biztosittatik a katolikusokkal; láthatják, hogy kik voltak amaz átkos egyenetlenségnek eszközlői, mely e sokat üldözött nemzetet századok óta gyilkos ellenséggként marcangolja s nyomorgatja, s testben s lélekben nem tudja egygyé olvasztani. Vigasztalják csak magokat a főtiszt. urak, hisz tanaik találnak, habár most már gyéren is, követőkre! Isten velünk.

Nagy-Baráti, oct. 31-én 1866.

Sz. S.

PAPVÁLASZTÁS PAKSON.

Gyülekezetünknek tegnap kettős ünnepe volt! mert e szerencsétlen gyülekezet — mely már évtizedek óta részint önhibája miatt is? de leginkább a szerencsétlenül betöltött lelkész és tanítói állomások (tisztelet a kiveendőknél) kifolyásából a legszerencsétlenebb hanyatlással, lehet mondani az erkölcsi süllyedés örvényébe sodortatott — hosszú hanyatás után végre tegnap érte el felvirulása napját, s az ismert viszontagságok által megürült lelkészi állomást Horváth Sándor úr által — meghatott áhitatos kedélyvel, mely utóbb közörmé vált — egyhangulag kikiáltva minden ellentmondás nélkül — töltötte be; meghatott áhitatos kedélyvel mondom, mert midőn közszeretető barátunk Bádics István szent-lőrinci lelkész úr mint a választásra kiküldött egyházi tag, szokott meggyőző kedves szónoklatával értelmes népünket ez ünnepélyes választás komoly, s fontos, következményeire figyelmeztette, elejbenk vázolván visszatükröző beszédével, a multat, megható volt nézni hogy számolt mindenki könnyes szemekkel magával, de a ragyogó örömkönnyekből a részrehajlatlan szemlélő nem az önvádot, hanem — az illetőket terhelő vádak megbocsájtása után — a legtisztább lelki nyugalmat olvashatta ki; soha még e gyülekezet oly egyetértő, s oly együttérző nem volt mint ez alkalommal, s, ha igaz az, hogy a szemekből sugárzik ki az ember lelki érzése, akkor lehetetlen, miszerint az előbb felhozott jóslatom, — hogy e gyülekezet tegnapi ünnepélylyel kezdte meg felvirulása napját — megcsaljon, mert lehetetlen, hogy az oly egyetértő ragaszkodás, bizalom, és szeretettel megválasztott mívelt fiatal lelkészünkkel, e gyülekezet boldogsága is fel ne viruljon!

Pakson, october 15-én 1866.

Petrich Ferenc.